

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ H. H.**, bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. P. Š., advokátom so sídlom v K., **2/ A. N.**, bývajúcej v K., **3/ J. M.**, bývajúcej v K., **4/ F. B.**, bývajúceho v S., **5/ M. K.**, bývajúcej v K., proti žalovaným **1/ I. K.**, bývajúcemu v K., **2/ M. K.**, bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. G. J., advokátkou so sídlom v K., **3/ J. O.**, bývajúcej v H., **4/ M. C.**, bývajúcej v P., **5/ M. O.**, bývajúcemu v H., **6/ M. O.**, bývajúcej v H., **7/ V. H.**, bývajúcej v H., **8/ H. P.**, bývajúcej v H., **o určenie rozsahu dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 8 C 409/1997, v konaní o dovolaní žalobkyne 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. januára 2009 sp. zn. 5 Co 293/2005, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 12. januára 2009 sp. zn. 5 Co 293/2005 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobcovia sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice – vidiek 2. augusta 1995 v konaní, vedenom pod sp. zn. 8 C 521/1995, po pripustení úpravy petitu na čl. 34 domáhali určenia, že nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v katastrálnom území S., pôvodne zapísané v pzkn. vl. č. X. ako parcely mpč. X. a X. v 1/3 a nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v katastrálnom území H., pôvodne zapísané v pzkn. vl. č. X. ako parcely mpč. X. v celosti, v pzkn. vl. č. X. ako parcela mpč. X. v 1/3 a v pzkn. vl. č. X. ako parcely mpč. X. a X. v 1/3 patria do dedičstva po M. N., rodenej K.. Okresný súd Košice – okolie rozsudkom z 25. júla 1997 č.k. 8 C 521/1995-51 časť žaloby o určenie, že do dedičstva po M. N. patrí 1/3 nehnuteľností vedených v pzkn. vl. č. X.

ako parcela mpč. X. v katastrálnom území H., v pzkn. vl. č. X. ako parcely mpč. X. a X. v katastrálnom území H. a v pzkn. vl. č. X. ako parcely mpč. X. a X. v katastrálnom území S., zamietol. Na samostatné konanie vylúčil vlastnícky nárok žalobcov ohľadom nehnuteľností vedených v pzkn. vl. č. X. ako parcely mpč. X. a v pzkn. vl. č. X. ako parcela mpč. X. o výmere X. m² (zápisnica o pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok – č.l. 50 pripojeného spisu 8 C 521/1995), avšak v písomnom vyhotovení rozhodnutia uviedol, že na samostatné konanie vylučuje časť žaloby ohľadom vlastníckeho nároku (určenia rozsahu dedičstva) žalobcov, týkajúceho sa 1/2 nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území H., vedených v pzkn. vl. č. X. ako parcely mpč. X. a v pzkn. vl. č. X. ako parcela mpč. X. (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“, resp. „sporné nehnuteľnosti pzkn. vl. č. X.“ a „sporná nehnuteľnosť pzkn. vl. č. X.“) s tým, že v tomto konaní bude rozhodnuté aj o trovách konania účastníkov. Vo vylúčenej časti žalobcovia odôvodnili žalobu (naposledy podaním na č.l. 207) tým, že otec M. N., M. K. bol podielovým spoluvlastníkom všetkých nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území H., pôvodne zapísaných v pzkn. vl. č. X. a pzkn. vl. č. X. na neho v 1/2, ktorý podiel ako vlastník daroval svojej dcére M. N. ešte za svojho života ako veno (podiel 1/2 nehnuteľnosti pzkn. vl. č. X. v roku 1918 a podiel 1/2 nehnuteľnosti pzkn. vl. č. X. v roku 1929), pričom k majetkovoprávnemu vyporiadaniu nedošlo. Z dôvodu, že nehnuteľnosti pzkn. vl. č. X. vo výmere pripadajúcej na podiel 1/2 boli malé, sa mala M. N. dohodnúť s nevlastnou matkou B. K., rod. B. (druhou manželkou M. K.), ktorá vlastnila druhú 1/2 týchto nehnuteľností, že si ich vymenia a po tejto výmene M. N. obrábla v celosti už iba tie sporné nehnuteľnosti pzkn. vl. č. X. (vrátane parcely č. X.), ktorých vydania sa žalobcovia v tomto konaní domáhajú a ktoré výmerou predstavujú približne 1/2 všetkých darovaných nehnuteľností pzkn. vl. č. X. M. K. svojej dcére M. N.. Žalobcovia uviedli, že sporné nehnuteľnosti dala M. N. neskôr svojim dcéram (sporné nehnuteľnosti pzkn. vl. č. X. A. B. v roku 1945 a spornú nehnuteľnosť pzkn. vl. č. X. M. K. v roku 1939) a tie ich odovzdali do družstva (sporné nehnuteľnosti pzkn. vl. č. X. v roku 1952 a spornú nehnuteľnosť pzkn. vl. č. X. v roku 1960). Zároveň uviedli, že po smrti M. K. (r. 1951) nadobudla na základe dedičského rozhodnutia podiel 1/2 všetkých nehnuteľností pzkn. vl. č. X. a X., zapísaný na M. K. jeho manželka B. K., síce na základe súhlasu M. N. ako dedičky (vrátane súhlasu ďalších dvoch detí ako zákonných dedičov), avšak tento súhlas dala len pod tlakom prebiehajúcej kolektivizácie.

Okresný súd Košice – okolie rozsudkom z 20. apríla 2005 č.k. 8 C 409/1997-227 určil, že sporné nehnuteľnosti pzkn. vl. č. X. (vrátane parcely č. X.) patria do dedičstva po M. N. v celosti a sporná nehnuteľnosť pzkn. vl. č. X. v 1/2. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že vlastníkom nehnuteľností pzkn. vl. č. X. a X. boli M. K. a B. K., každý v 1/2 a že po smrti M. K. nadobudla B. K. titulom dedenia aj druhú 1/2 nehnuteľností pzkn. vl. č. X. a X., a to na základe súhlasu dedičov, ktorí sa v dedičskom konaní vzdali dedičstva v prospech jedného dediča. Okresný súd však z vykonaného dokazovania ďalej vyvodil, že M. N. sporné nehnuteľnosti užívala nepretržite a nerušene až do ich vnesenia do družstva, čím nadobudla k sporným nehnuteľnostiam vlastnícke právo titulom vydržania. Vychádzal pritom z tvrdenia žalobcov, ktoré považoval za „vierohodné, keďže svoje tvrdenia opreli o vlastné poznanie rozhodujúcich okolností“, na rozdiel od žalovaných, ktorých poznatky považoval za „sprostredkované“. Uviedol, že jedným z dôvodov nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do účinnosti nového Občianskeho zákonníka z roku 1964 bolo vydržanie. Ďalej, že podľa práva platného na Slovensku do účinnosti Občianskeho zákonníka z r. 1950 bola vydržacia doba 32 rokov a od 1. januára 1951 10 rokov, pričom sa vyžadovala nepretržitá a dobromyseľná držba po celú dobu. Za dobromyseľného sa považoval ten, kto so zreteľom na všetky okolnosti mohol byť presvedčený o tom, že mu vec patrí a v pochybnostiach sa malo za to, že držba je dobromyseľná. Poukázal na to, že ak začala vydržacia doba plynúť pred 1. januárom 1951, skončila uplynutím pôvodnej lehoty, najneskôr však 31. decembra 1960. Právne svoje rozhodnutie neodôvodnil ustanoveniami príslušných právnych predpisov, podľa ktorých nadobudnutie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam titulom vydržania posudzoval.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaných 1/ až 4/ rozsudkom z 12. januára 2009 sp. zn. 5 Co 293/2005 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcov zaviazal k povinnosti nahradiť spoločne a nerozdielne žalovanej 2/ trovy konania v sume 254,-- eur ich zaplatením jej právnej zástupkyňi do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Krajský súd mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, avšak nesprávne ho právne posúdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa vyplýva právny záver, že M. N. sporné nehnuteľnosti svojim dcéram darovala na základe ústnych darovacích zmlúv (nie dala do užívania ako právne posúdil okresný súd) pred

uplynutím vydržacej doby, t.j. v roku 1939 a v roku 1945, ktorý právny úkon prerušil plynutie 32-ročnej vydržacej doby. Podľa názoru krajského súdu tak držba nebola počas celej vydržacej doby pokojná, z ktorého dôvodu M. N. nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam titulom vydržania, a z ktorého dôvodu ani sporné nehnuteľnosti nepatria do dedičstva po nej. Odvolací súd poukázal na to, že podľa obyčajového práva platného na Slovensku do 1. januára 1950, predpokladom vydržania nehnuteľných vecí bola všeobecná 32-ročná vydržacia doba (nielen odvodená), ktorá musela byť počas celej doby pokojná (nie prerušená) a statočná (oprávnená), teda držiteľ musel byť presvedčený o tom, že mu vec patrí a nikoho neukracuje a zároveň musel byť aj dobromyseľný v tom, že mu vec vlastnícky patrí, ktorá dobromyseľnosť sa vyžadovala pri nastúpení do držby. Ďalej uviedol, že podľa Občianskeho zákonníka č. 141/1950, mohol vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudnúť ten, kto ju držal oprávnene a nepretržite 10 rokov. Za oprávneného sa považoval ten, kto so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný v tom, že mu vec patrí po celú vydržaciu dobu. V pochybnostiach sa predpokladalo, že držba je oprávnená. Vo všetkých prípadoch vydržania, pri ktorých vydržacia doba začala plynúť za platnosti predpisov platných pred 1. januárom 1951, ale uplynula až po tomto dni, museli byť už splnené aj ďalšie podmienky vydržania stanovené Občianskym zákonníkom z roku 1950. Rovnako ako súd prvého stupňa, ani odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil ustanoveniami príslušných právnych predpisov, podľa ktorých posudzoval otázku vydržania a darovania.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa 1/ podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že žalobe vyhovie a potvrdí ako vecne správny rozsudok okresného súdu a žalovaných zaviazne k povinnosti spoločne a nerozdielne jej nahradiť trovy právneho zastúpenia v dovolacom konaní na účet jej právneho zástupcu. Žalobkyňa 1/ namietala postup odvolacieho súdu, ktorý sa podľa jej názoru v konaní o odvolaní žalovaných 1/ až 4/ proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa neriadil § 212 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého je odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania. Tento nesprávny postup videla v tom, že odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, hoci tento dôvod žalovaní 1/ až 4/ v odvolaní neuplatnili. Podľa jej názoru, keď žalovaní 1/ až 4/ v odvolaní

namietali len nezrozumiteľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré dôvody krajský súd nepovažoval za opodstatnené, mal rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť bez toho, aby sa zaoberal otázkou právneho posúdenia veci. Keď tak neurobil, ale rozhodnutie zmenil z dôvodov, ktoré žalovaní 1/ až 4/ v odvolaní neuvádzali, konanie zaťažil vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa 1/ ďalej namietala aj nesprávne právne posúdenie otázky prenechania sporných nehnuteľností M. N. svojim dcéram ako darovanie. Podľa jej názoru odvolací súd túto otázku nesprávne právne posúdil, následne na čo nesprávne právne posúdil aj otázku vydržania, keď uzavrel, že tým, že došlo k darovaniu v právnom zmysle, došlo k prerušeniu plynutia vydržacej doby. Poukázala na to, že M. N. v zmysle zásady „nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má“, nemohla darovať sporné nehnuteľnosti svojim dcéram v právnom zmysle, keďže nebola ich vlastníčkou. Vytýkala odvolaciemu súdu, že sa právne nevysporiadal s otázkou darovania sporných nehnuteľností nevlastníčkou, s termínmi „dala do užívania“ a „darovala“, ako ani so skutkovými zisteniami, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa (napr. písomnými svedectvami), z ktorých vyplýva, že M. N. mala sporné nehnuteľnosti v držbe, mala vôľu ich držať a spolu s manželom a dcérami ich užívala až do ich vnesenia do družstva. To, že v dobe, počas ktorej sporné nehnuteľnosti užívala, umožnila aj svojej rodine podieľať sa na práci na týchto nehnuteľnostiach, nie je dôvodom na kvalifikovanie takéhoto „spolužívania“ ako darovanie. Pokiaľ v konaní žalobcovia hovorili o darovaní, resp. daní do vena, nemali tým na mysli darovanie v právnom zmysle.

Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že má za to, že podané dovolanie je dovolaním len voči dôvodom rozhodnutia, a preto je podľa O.s.p. neprípustné. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla dovolanie zamietnuť a zaviazať žalobkyňu 1/ k náhrade trov dovolacieho konania v sume 60,44 Eur.

Žalovaní 1/ a 3/ až 8/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1

O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľka nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a) až g) O.s.p., dovolací súd však zistil, že v prejednávanej veci je konanie postihnuté vadou podľa § 237 písm. f) O.s.p.

Odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f) O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených

záujmov.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. (pozn. dovolacieho súdu – príslušné ustanovenie i nasledujúce, účinné v čase rozhodovania odvolacieho súdu), ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci mal súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania ohľadom užívania sporných nehnuteľností za preukázané, že M. N. ich užívala nepretržite a nerušene až do ich vnesenia do družstva, čím nadobudla vlastnícke právo vydržaním. Prenechanie sporných nehnuteľností dcéram M. N. posúdil ako ich danie do užívania, ktoré nepovažoval za dôvod prerušenia plynutia vydržacej doby. Odvolací súd, na rozdiel od prvostupňového súdu dospel k odlišnému právnemu záveru, preto rozsudok okresného súdu, ktorým tento súd žalobe vyhovel, zmenil tak, že žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa však obmedzil iba na konštatovanie predpokladov vydržania a na konštatovanie záveru, že M. N. sporné nehnuteľnosti nerušene užívala len do ich darovania svojim dcéram na základe ústnych darovacích zmlúv, ktorý právny úkon prerušil plynutie vydržacej doby a zabránil tak nadobudnutiu vlastníckeho práva u M. N., a tým aj tomu, aby sporné nehnuteľnosti patrili do dedičstva po nej bez toho, aby tento svoj záver odôvodnil príslušnými právnymi ustanoveniami, podľa ktorých posudzoval otázku darovania a vydržania. V svojom zmeňujúcom rozhodnutí, ktoré v celom rozsahu nahrádza prvostupňové rozhodnutie sa nevysporiadal ani s dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa (výpoveďami svedkov, listinnými dôkazmi – napr. dohodou dedičov o prenechaní dedičstva M. K. B. K.). Len poukázal na vyjadrenia žalobcov a konštatoval, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd mení rozhodnutie súdu nižšieho stupňa musí podľa názoru dovolacieho súdu obsahovať zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.), pretože pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, tento súd svojím rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia preto musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený jednak s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ako aj s poukazom na ním prijaté právne závery a zároveň musí odôvodniť, prečo neprihliadol na ostatné skutočnosti a dôkazy, ktoré počas konania vyšli najavo. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedí svedkov vychádzal, z ktorých vyvodil skutkové zistenia odlišné od zistení, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa a vôbec nie je právne odôvodnené, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. V prejednávanvej veci nie je možné preskúmať správnosť postupu odvolacieho súdu. Jeho rozhodnutie neobsahuje dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré dospel k danému právnomu záveru, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ktoré vzal za preukázané a ktoré nie a ako vec právne posúdil a podľa ktorých právnych ustanovení. Navyše dovolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal ani so všetkými dôvodmi odvolania (nepreskúmateľnosťou rozhodnutia súdu prvého stupňa, nedostatočným zistením skutkového stavu a otázkou žalobného petitu, ktorý žalobcovia počas konania upravovali – č.l. 28, 40, 200, 218 a 223 a o ktorých návrhoch nebolo súdom rozhodnuté). Dovolací súd tak nemá možnosť posúdiť opodstatnenosť a dôvodnosť zmeny

prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom, a teda ani preskúmať, či zmeňujúci rozsudok spočíva na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Hoci judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, že odvolací súd sa neriadil § 212 ods. 1 O.s.p., keď sa zaoberal aj správnosťou právneho posúdenia otázky vydržania prvostupňovým súdom, túto Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za neopodstatnenú. Zo spisu (z odvolania žalovaných 1/ až 4/ na č.l. 232) nepochybne vyplýva, že v odvolaní žalovaní 1/ až 4/ namietali i nesprávne právne posúdenie otázky vydržania, konkrétne, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s otázkou vydržania, pretože sa nevysporiadal so začiatkom a ukončením plynutia lehoty, preukázaním dobromyseľnosti a otázkou trvania držby. Na základe uvedeného dovolací súd musí konštatovať, že odvolací súd sa dôvodne zaoberal aj právnym posúdením otázky vydržania, vrátane trvania držby, hoci svoj záver ako už bolo vyššie uvedené, skutkovo ani uvedením príslušných právnych ustanovení, neodôvodnil.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Pokiaľ dovolateľka ako dovolací dôvod uvádza aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov vzhľadom na zistenú procesnú vadu, z dôvodu ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) bez toho, aby pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti námietky dovolateľky, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. decembra 2011

JUDr. Eubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová